

Arrest

nr. 186 438 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 13 februari 2016 in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.2. Verzoekster diende op 24 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar echtgenoot.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 20 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 23 september 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2016 werd ingediend door:

Naam: A.(…)

Voornaam: A.(…)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-loonfiches BVBA S.(…) voor de periode juni 2013 - februari 2014; bijbehorende loonfiche nr. 281.10- jaar 2014 (BVBA S.(…)): deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.02.2014. Deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

-fiche nr. (…)- jaar 2014 (fonds voor bestaanszekerheid van de werklieden uit het bouwbedrijf).

-loonfiches BVBA L.(…) voor de periode maart 2014 - januari 2016; bijbehorende loonfiche nr. (…)- jaar 2014 (BVBA L.(…)) deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.02.2014.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat ook de meest recente tewerkstelling van de referentiepersoon bij BVBA L.(…) werd stopgezet sedert 29.04.2016. Deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat betrokkene en haar echtgenoot partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen

*binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan ze niet langer in België verblijven. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten. Er zijn geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)”*

1.4. Verzoekster diende op 23 oktober 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlagen 19*ter*) in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische minderjarige zoon A. H.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin gestipuleerd staat dat “*(i)ndien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.*” De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40*ter* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan.

In haar enig middel stelt verzoekster het volgende:

“(…)”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Conform vaststaande rechtspraak is het zo dat verwerende partij een afzonderlijk onderzoek moet voeren en een afzonderlijke motivering moet geven aan de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht en aan de beslissing om het grondgebied te verlaten, aangezien het gaat om twee verschillende rechtshandelingen.

(...)”

Specifiek ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betoogt verzoekster als volgt:

“(...

5.1.2. Ten aanzien van de weigering van de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden

Door verwerende partij werd aan verzoekster op 24 maart 2016 een bijlage 19ter overhandigd. De bijlage maakt melding van de documenten die door verzoekster werden overgemaakt: paspoort met visum voor huwelijk, bewijs inkomsten echtgenoot, notariële eigendomsakte, attest aansluiting ziekteverzekering. De bijlage maakt er tevens melding van dat verzoekster nog volgende documenten dient voor te leggen: NIHIL.

Dat noch verzoekster noch de referentiepersoon er bijgevolg van op de hoogte konden zijn dat het voorleggen van vele stukken – loon- en jaarfiches fiches vanaf 2013 tot aan de aanvraag- niet volstond en dat zij bijgevolg nog andere documenten zouden dienen voor te leggen.

Dat zij immers al de bewijsstukken die verzoekster bij haar aanvraag diende te voegen, hadden overgemaakt in maart 2016 en dat daaruit ten overvloede blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun eigen levensonderhoud te voorzien en niet ten laste te vallen van de Staat (zie budgetoverzicht); dat tevens aan alle andere voorwaarden van gezinshereniging is voldaan.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan de zorgvuldigheidsplicht door verzoeksters dossier niet zorgvuldig onderzocht te hebben waarbij verzoekster niet kan verweten worden geen andere bewijzen van inkomsten te hebben voorgelegd nu in de bijlage 19ter te kennen werd gegeven dat zij het “bewijs inkomsten echtgenoot” had overgemaakt en dat werd aangegeven dat NIHIL bijkomende stukken moesten overgemaakt worden “ten laatste op 23/06/2016”.

Uit de expliciete vermelding NIHIL van later over te leggen documenten, blijkt dan ook dat aan de verzoekster bij de afgifte van de bijlage 19ter duidelijk te kennen werd gegeven dat zij geen aanvullende documenten meer diende toe te voegen aan haar aanvraag.

In casu werd, nadat de aanvraag door de gemeente werd overgemaakt door verweerster nimmer verzocht om de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster verder te actualiseren, dit terwijl verweerster nochtans kennis hadden van de bijlage 19ter waarin uitdrukkelijk vermeld werd dat geen documenten meer dienden te worden overgemaakt.

Verweerster heeft dan ook een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat verzoekster niet aantoonde met de voorgelegde bewijsstukken de “huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon” aan te tonen, en dus op datum van de bestreden beslissing, terwijl uit de voorliggende gegevens blijkt dat aan de verzoekster bij het indienen van haar aanvraag uitdrukkelijk te kennen was gegeven dat zij geen verdere documenten diende bij te brengen.

De verweerster kan immers onmogelijk verwachten dat verzoekster reeds bij het indienen van haar aanvraag bewijsstukken voorlegt aangaande het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner die actueel zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, in casu exact zes maanden later.

Aangezien aan verzoekster in casu duidelijk te kennen werd gegeven dat zij na de aanvraag geen nieuwe documenten diende bij te brengen is het kennelijk onredelijk en onbegrijpelijk van de verweerster om verzoekster, zonder enig tegenbericht dat het alsnog nodig was om actuele bewijzen voor te leggen, bij het nemen van de bestreden beslissing te verwijten dat er geen bewijzen voorliggen die afdoende aantonen wat de huidige netto-inkomsten van haar echtgenoot zijn.

De bestreden beslissing verwijst naar het arrest 222.809 van 12 maart 2013 van de Raad van State, dat echter genuanceerd dient te worden.

In dit arrest wordt gewezen op de wettelijke termijn waarover verzoekster beschikt om bewijsstukken over te maken, in casu drie maanden dus uiterlijk op 23.06.16.

Verzoekster kan uiteraard geen stukken overmaken die niet voorhanden zijn op dat moment.

Immers, verweerster heeft de aan haar toegankelijke gegevensbanken geraadpleegd en stelt op grond daarvan dat de tewerkstelling werd stopgezet op 29.04.16. Ongetwijfeld heeft verweerster op grond van diezelfde gegevensbanken er kennis van dat de echtgenoot van verzoekster sedertdien een zelfstandige activiteit heeft ontplooid, waarbij er geen enkele onderbreking is geweest in de activiteiten van haar echtgenoot. Zij maakt hier evenwel geen melding van.

Zij heeft wel het begin en einde van de tewerkstelling opgezocht/gemeld doch maakt geen melding van de activiteit die in de plaats daarvan is gekomen.

Welnu, gezien alle stukken – gevraagde stukken NIHIL – in elk geval dienden voorhanden te zijn tegen 23.06.16 kan bovendien eenvoudigweg worden vastgesteld dat op dat ogenblik door verweerster aanvaarde stukken niet voorhanden waren, nu de BTW – aangifte over het tweede kwartaal pas wordt ingediend uiterlijk per 10.08.16 – in casu op 19.07 -, dus ruimschoots na de datum vooropgesteld in de beslissing.

Bovendien betreft dit geen volledig kwartaal, de eerste aangifte van een volledig kwartaal diende ingediend uiterlijk op 20.10.16 – in casu 18.10.16 -.

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde kwartaalaangiften BTW blijken genoegzaam de duurzame en stabiele inkomsten van de echtgenoot van verzoekster.

Gelet de situatie van verzoekster en gelet de afgeleverde bijlage 19ter kwam het derhalve toe aan verweerster om desgevallend na het verstrijken van de termijn alsnog de nodige bijkomende gegevens op te vragen bij verzoekster of bij de geëigende administratie.

De door verweerster genomen beslissing schendt derhalve art .40 ter Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en is kennelijk onredelijk.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster, naast een kopie van haar paspoort (verzoekschrift, bijlage 2) en haar huwelijksakte (verzoekschrift, bijlage 4) eveneens de geboorteakte toe van haar zoon A. H., die op 2 oktober 2016 werd geboren (verzoekschrift, bijlage 5), samen met een overzicht van verschuldigde BTW van het 2de en 3de kwartaal van het jaar 2016 van A. B. O. BVBA (verzoekschrift, bijlage 6).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt, naast het hierboven reeds vermelde artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit (zie punt 2.1.), uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Tevens wordt gewag gemaakt van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“(…)

§ 2

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“§ 1

(…)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(…)”

2.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 24 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Belgische echtgenoot A. M. (bijlage 19ter). Verzoekster legde daarbij volgende documenten neer: haar trouwboekje, haar paspoort met visum, een verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit op datum van 1 maart 2016, loonbrieven op naam van haar echtgenoot van de maanden juni 2013 tot februari 2014 bij de BVBA S. met bijhorende loonfiche – jaar 2014, loonbrieven van de maanden maart, april, mei, juni, juli augustus, september, oktober, november en december 2014, januari, februari, maart, april, juni, juli, augustus, oktober en december 2015 en januari 2016 bij de BVBA L. met bijhorende loonfiche – jaar 2014, een fiche – jaar 2014 van het Fonds voor Bestaanszekerheid van de Werklieden uit het Bouwbedrijf en een notariële akte aangaande de aankoop van een woonhuis met verzoeksters echtgenoot als koper op datum van 29 juli 2014. Verder vermeldt de bijlage 19ter als volgt: “(…) *De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23/06/2016 (…), de volgende documenten over te leggen: - NIHIL (…)*”.

2.8. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat er geen actuele gegevens zijn om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen. Uit bijkomende gegevens bleek immers dat de tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster bij de BVBA L. sedert 29 april 2016 werd stopgezet, waardoor niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan en er evenmin een behoeftanalyse volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dient te gebeuren.

2.9. In een tweede middelonderdeel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, betoogt verzoekster dat er op de aan haar op 24 maart 2016 overhandigde bijlage 19ter vermeld staat dat er “(…) *NIHIL (…)*” documenten tegen “(…) *ten laatste op 23/06/2016 (…)*” dienden te worden overgemaakt. Zij kon er dus, aldus verzoekster, niet van op de hoogte zijn dat de overgemaakte documenten niet volstonden en dat er bijkomende stukken dienden te worden voorgelegd. Volgens verzoekster is er sprake van een onzorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris en kan haar niet verweten worden geen andere bewijzen van inkomsten te hebben voorgelegd.

2.10. De Raad stelt op grond van verzoeksters betoog vast dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat zij “*bewijsstukken (…)* aangaande het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner” diende voor te leggen. Het feit dat er op het ogenblik van

de aanvraag “(...) NIHIL (...)” vermeld stond bij het luik waar nog andere bewijsstukken kunnen worden opgevraagd (bijlage 19ter van 24 maart 2016), betekent niet dat haar aanvraag op basis van de overgemaakte stukken automatisch zal worden goedgekeurd. De gemachtigde van de staatssecretaris dient de neergelegde stukken te beoordelen en zal onder andere de ‘stabilliteit’ van de bestaansmiddelen onderzoeken op basis van de neergelegde stukken. In de beslissing wordt erop gewezen dat met betrekking tot de bestaansmiddelen volgende stukken werden neergelegd: “*fiche nr. (...) - jaar 2014 (fonds voor bestaanszekerheid van de werklieden uit het bouwbedrijf) -loonfiches BVBA L.(...) voor de periode maart 2014 - januari 2016; bijbehorende loonfiche nr. (...) - jaar 2014 (BVBA L.(...)) deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.02.2014*”. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 augustus 2016 opzoeken heeft verricht in de Dolsis-databank en vaststelde dat de referentiepersoon sedert 29 april 2016 niet meer in dienst was als werknemer. Bijgevolg kon “(o)p basis van de beschikbare gegevens” rechtsgeldig worden geconcludeerd dat “*onze dienst geen zicht (heeft) op de exacte aard en op het bedrag van het eventuele huidige netto-inkomen van de referentiepersoon*”. Samen met de verwerende partij wijst de Raad erop dat het in het kader van een aanvraagprocedure in beginsel aan de aanvrager toekomt om de aangeleverde gegevens *up to date* te houden en eventueel nieuwe stukken over te maken om de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte te stellen van zijn huidige situatie. De gemachtigde van de staatssecretaris vermeldt in dit verband in de bestreden beslissing een arrest van de Raad van State van 12 maart 2013 waarin het volgende wordt gesteld: “(...) *Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben.* (...)” (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt een schending van de zorgvuldigheidsplicht en een kennelijke beoordelingsfout verwijt.

2.11. Verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris “(...) *ongetwijfeld* (...)” op grond van diezelfde gegevensbank, waarin opgenomen is dat de tewerkstelling van de referentiepersoon werd beëindigd op 29 april 2016, kennis heeft van het feit dat de referentiepersoon sedertdien een zelfstandige activiteit uitbaat, iets waarvan, zo vervolgt verzoeker, “(...) *evenwel* (...)” geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. In het administratief dossier bevindt zich het hierboven reeds beschreven document uit de Dolsis-databank, dat echter geen gegevens bevat over een eventuele zelfstandige activiteit van de referentiepersoon. Verzoeksters bewering, dat de gemachtigde van de staatssecretaris via deze databank over de gegevens van de zelfstandige activiteit van verzoeksters echtgenoot beschikt, mist bijgevolg feitelijke grondslag. De Raad herhaalt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om de gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, indien nodig, te actualiseren en de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte te stellen van het feit dat haar echtgenoot als zelfstandige is begonnen.

2.12. Met de thans bij haar verzoekschrift gevoegde BTW-attesten van de vennootschap van haar echtgenoot – referentiepersoon (verzoekschrift, bijlage 6) op grond waarvan volgens haar “(...) *genoegzaam* (...)” blijkt dat voldaan is aan de vereiste van duurzame en stabiele inkomsten van de referentiepersoon, maar dat deze niet tijdig beschikbaar waren terwijl “(...) *alle stukken* (...) *in elk geval dienden voorhanden te zijn tegen 23.06.16* (...)”, doet verzoekster geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat zij deze BTW-attesten aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd, kan zij deze niet aanwenden om een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk te maken. De Raad kan met deze attesten evenmin rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van de bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin werd een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.14. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard gaat, voert verzoekster in een eerste middelonderdeel onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in dit middelonderdeel onder andere het volgende:

“5.1.1. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is erop gericht te waarborgen dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerster, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het is aan verweerster om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Verweerster dient alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in haar besluitvorming te betrekken voor wat betreft het bestreden bevel.

(...)

Dat de aanvraag van verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg geweigerd wordt ontslaat verweerster niet van haar verplichting om een onderzoek te voeren overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar in casu geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu naar het gezinsleven van verzoekster, miskent de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dit artikel.

Indien dit onderzoek daadwerkelijk zou gevoerd zijn, verweerster aan haar verplichtingen had voldaan en verzoekster hieromtrent zou gehoord hebben zou overigens ook gebleken zijn dat verzoekster hoogzwanger was - wat in ieder geval een invloed heeft op de gevolgen die een verwijderingsbeslissing heeft op het gezinsleven (en evenzeer op de gezondheidstoestand) - en (inmiddels) moeder is geworden van een Belgisch kind - met opnieuw alle gevolgen van dien -.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat door verweerster rekening is gehouden met deze concrete situatie van verzoekster of dat zij zelfs maar is onderzocht.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende haar gezinsleven en het feit dat zij alsdan (hoog)zwanger was, dan had verweerster hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening mee kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of

dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Indien verzoekster in de mogelijkheid was geweest haar standpunt kenbaar te maken – hetzij mondeling, hetzij schriftelijk – had zij verweerster attent kunnen maken op haar gezondheidstoestand en het feit dat zij (hoog)zwanger was.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, en art. 74/13 Vreemdelingenwet werden geschonden en dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd.”

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.16. Verzoekster stelt in wezen dat zij hoogzwanger was en dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien zij de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, hiermee krachtens dit wetsartikel rekening mee had kunnen en moeten houden.

2.17. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd in functie van art. 74/13 Vreemdelingenwet, in het licht van de genomen verwijderingsmaatregel.

Voormelde artikelen houden evenwel geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting in.

“Verweerder wenst vooreerst op te merken dat noch artikel 74/13 noch art. 8 EVRM een bijzondere motiveringsverplichting inhouden (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).”

Terwijl in casu door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

De toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging werd inderdaad reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verweerder wijst op volgende rechtspraak:

“een samenlezing van de thans bestreden beslissingen – ter kennis gebracht middens door één en dezelfde akte, m.n. de bijlage 20, waaruit volgt dat deze in samenhang dienen te worden gelezen – op voldoende duidelijke wijze blijkt dat verweerder van oordeel was dat in de thans voorliggende zaak verzoeker enkel in het Rijk vermag te verblijven op grond van de wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner indien hij aantoont dat hij en zijn partner de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt. Een leeftijdsvereiste die het mogelijk maakt jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijk of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enige doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 56.2)”.

Verzoekende partij wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Dit wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013:

“De leeftijdsvoorwaarde

B.56.1. De kritiek van de verzoekende partijen heeft ten slotte betrekking op de leeftijdsvereisten die worden gesteld aan echtgenoten en partners. Terwijl in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 aan de « burger van de Unie » en aan zijn echtgenoot geen enkele leeftijdsvoorwaarde is opgelegd, kan de echtgenoot van een Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, krachtens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 slechts een verblijfstitel verkrijgen indien hij en de Belgische gezinshereniger ten minste eenentwintig jaar oud zijn.

B.56.2. Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.

B.57. Uit het bovenstaande volgt dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet schendt (...).”

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging van 24.03.2016.

Ook voor het bevel dat gepaard gaat met een weigeringsbeslissing gezinshereniging is het duidelijk dat er al een impliciete proportionaliteitsafweging is gebeurd. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet los van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden gezien.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de burgemeester de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het

zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste onderdeel van het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.18. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens concreet in op de door verzoekster aangevoerde schending van het recht om gehoord te worden in combinatie met haar gevorderde zwangerschap als element waarmee bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden.

2.19. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

2.20. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard gaat, maakt een terugkeerbesluit uit in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht. Zoals verzoekster terecht stelt, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

2.21. *In casu* blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregel zou zijn gehoord betreffende “*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand*”, zoals vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.22. Uit de gegevens die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat haar zoon A. H. op 2 oktober 2016, minder dan twee weken na het nemen van de bestreden beslissing te Sint-Niklaas werd geboren (Verzoekschrift, bijlage 5), hetgeen impliceert dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing hoogzwanger was. Daargelaten de vraag of deze situatie de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht zich te onthouden van het nemen van een verwijderingsmaatregel, blijkt noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier dat hij hiermee rekening heeft gehouden.

De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, voor zover deze betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelscomponent van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 20 september 2016 (bijlage 20).

Artikel 3

De vordering tot schorsing, voor zover deze gericht is tegen de bevelscomponent van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN